

REENKARNASYON VAR MI?

*Bitmeyen bir soruya
diyalektik bir cevap
arayışı*

Kenan Kolday

KENAN KOLDAY

Kurumsal yönetici, yaşam koçu, yazar, konuşmacı, eğitmen
www.kenankolday.com

1975 yılında İzmir’de Dünya’ya geldi. Özel İzmir Amerikan Koleji’nden mezun olduktan sonra 1998 yılında Dokuz Eylül Üniversitesi Endüstri Mühendisliği Bölümü’nü bitirdi. Planlama Mühendisi olarak başladığı iş hayatında 3 yabancı menşeli global firmanın İzmir’de kuruluşuna üst düzey yönetici olarak liderlik etti. 2018 yılında çalıştığı Fortune 500 firmasından gelen teklifle Amerika’ya taşındı.

“Ben kimim?”, “neden buradayım?”, “nereden geldim, nereye gidiyorum?” diye 9 yaşından itibaren hayatı ve kendini sorgulayarak başladığı hakikat arayışını **parapsikoloji, ruhsal öğretiler, Doğu felsefesi ve Klasik Batı felsefesi, ezoterizm, karşılaştırmalı teoloji, sembolizm, mistisizm, Tasavvuf, strateji ve liderlik, kişisel gelişim ve psikoloji** gibi farklı alanlardaki uzun süreli araştırmaları ve çalışmaları ile sürdürmektedir.

Bir **Adler** koçu olan Kenan Kolday, “**kendini geliştirmek ve daha iyi bir Dünya için insanların hayatında olumlu fark yaratmak**” vizyonu ile 2010 yılından itibaren hem sosyal ve hem de iş hayatında 2000 saat koçluk ve mentörlük yaptı, 80’den fazla inanç, bilim, felsefeyi birleştiren eğitim ve seminer verdi.

Milliyet Blog, Blogspot, Medium ve Felsefe Taşı Dergisi’nde “**Kendini Bil**” temasıyla yazdığı 500’den fazla blog makalesinden sonra 2017 Aralık ayında yayınlanan “**Ruhun Kozmik Yolculuğu**” adlı ruhsal gelişim kitabıyla, 2019 Aralık ayında yayınlanan “**Ruhu olan Robot**” adlı yapay zekayı konu alan ezoterik bilimkurgu

romanıyla ve **“Mutluluk Nedir?”**, **“Uzlaşmaz Zıtlıkların Birlikteliği”**, **“Kadın Aşk’tır, Aşk Can’dır”** adlı e-kitaplarıyla hobi olarak yazarlık yaşamına devam etmektedir.

Halen liderlik ve ruhsallığı birleştiren bir liderlik kitabı ile yayınladığı ezoterik bilimkurgu romanı **Ruhu Olan Robot’un** devamı niteliğindeki yeni bir roman üstünde çalışmaktadır.

RUHUN KOZMİK YOLCULUĞU

<https://www.kitapyurdu.com/kitap/ruhun-kozmik-yolculugu/445006.html>

RUHU OLAN ROBOT

<https://www.kitapyurdu.com/kitap/ruhu-olan-robot/512986.html>

ROBOT WITH A SOUL

<https://www.amazon.com/ROBOT-SOUL-AWAKENING-SKIN-CAGE/dp/B08JDGW9VC>

EN”EL AŞK

<https://www.kitapyurdu.com/kitap/enel-ask-amp-bir-damlanin-nidasi/561425.html>

*Bu e-kitap RUFUN KOZMİK YOLCULUĞU
adlı evrenin, insanın ve hayatın bir
haritasını sunmaya gayret eden ve bu kozmik
döngüde insanın bilinç uyanışı yapmasına
giden tekamül yolu ve yolculuğu açıklayan
kitabımdan RUFUN ÖLÜMSİZLİĞİ
adlı bölümüdür.*

*Umarım bu sonu gelmeyen soruya cevap
bulmanıza vesile olur.*

Global bir firmanın yıllık kalite toplantısı için toplanmıştık. O sene toplantı Türkiye’de yapılıyordu. Çalıştığımız firma için Türkiye’nin hem büyüyen bir Pazar ekonomisi olduğunun altını çizmek, hem de firmamızın Türkiye’deki çalışanlarının yeteneklerini global bir platformda öne çıkarmak için bilhassa toplantı yeri olarak Türkiye seçilmişti.

Kuşadası’nda yapılan programın son günü yemekten sonra yerli ve yabancı misafirler odalarına çekilmeye başlamış, bir sonraki sabah erken vakitte evlerine dönmek için hazırlanıyordardı. Benim de aralarında bulunduğum üç arkadaşın ise o akşam için farklı bir planı vardı. Ben de o üç kişiden biriydim. İlk defa bir platformda yüz yüze beraber olma şansını en nihayet yakaladığımız için ruhsallık üstüne sohbet yapmak istiyorduk. Üç gecenin ilerleyen saatlerinde toplanmış, iş dışında hayatın anlamını arayan sohbetlerimize çoktan dalmıştık bile.

Global bir firmanın çalışanı olmanın getirdiği imkanlarla ve global kalite ekibinin bir parçası olarak birlikte çalıştığımız için birbirimizi tanıyorduk. Ancak o ana dek görüntülü konferans, telekonferans, telefon ve e-posta gibi teknolojik imkanlarla bu etkileşim bizleri sınırlamıştı. “Gözden ırak olan gönülden de uzak

olur” sözü misali suretlerimizin ötesindeki suretlerimizi tanımıyorduk. Birbirimizin ait olduğu kültürleri fazla tanımıyorduk. Uzun zamandan sonra ilk defa yüz yüze bizleri buluşturan bu üç günlük toplantı programı içinde birbirimizi daha iyi tanımış ve artık sohbetlerimiz yerini yavaş yavaş ruhsal, mistik, ezoterik ve felsefi bir sohbele çoktan bırakmıştı.

Adım Ahmet’ti, Tasavvuf öğretisiyle yetişmiş bir Türk mühendistim. Nagesh ise Hindistan’da yaşayan ve dünyanın en eski inanç sistemi olan Hinduizm’e inanan bir mühendisti. İngiltere’de yaşayan James ise bilim ve felsefe tarafı güçlü bir ürün mühendisiydi ve Hristiyan’dı. Dünyanın farklı yerlerinden ve farklı kültürlerinden gelen bu üç kafadar o an Batı felsefesi, Doğu felsefesi ve her ikisinin ortasında yeşeren Birlik felsefesini temsil eder gibiydiler.

Derinleşmeye başlayan sohbetimizin yanımıza gelen başka kişilerle kesilmemesini arzu ederek akşam yemeğini yediğimizi otelin bahçesinde çimlerin üzerinde ayrı bir alana geçmiştik.

“Şu kısa zaman zarında birbirimizi daha iyi tanıdık ve hatta işin ötesinde ruhsal ve felsefi sohbetlere bile daldık. Ancak üçümüz buradayken uzun süredir üstünde düşündüğüm ve merak ettiğim bir konuyu konuşmak ve fikirlerinizi almak istiyorum” diyerek James sohbele yön verdi. “Konu yeniden doğuş, yani re-enkarnasyon. Uzun süredir düşünüyorum, ancak kendime göre bulduğum bir cevabı başka bir soru sorarak tekrar düşünüyorum. Cevaplar cevaplara vesile olurken başka sorular ortaya çıktıkça aklım karışıyor ve acizane düşünce okyanusumda kendimi kaybediyorum. Sonra bir başka düşünce derken bir türlü bir yere varamadığımı hissediyorum. Bir sentezim var ama henüz net değilim.”

Kısa bir süre sessizlikten sonra ilk cevap veren Nagesh oldu. “Neden bu konu bu kadar önemli senin için?” Bir Hindu olarak yeniden doğum onun için normal bir olguydu ve James’in bakış açısını merak ediyordu.

James bu konu üstüne uzun süredir düşünüyordu. “Bu sabah televizyonları açtığımızda Fransa’nın tatil beldesi Nice’te 84 kişinin ölümü ve 100’den fazla kişinin yaralanmasına sebep olan zalim terör saldırısı haberi ile sarsıldım. Yakın zaman önce de bu topraklarda, İstanbul Atatürk Havalimanı’nda yapılan saldırıda ise 200’den fazla insan yaşamını yitirdi” diye sözlerine devam etti.

Son zamanlarda canım Türkiye’de yaşanan bu üzücü terör saldırıları sebebiyle bu konuda hassastım. Her ne kadar araya girip söz kesmeyi sevmesem de bu sefer heyecanıma engel olamamıştım.

“Bunlar sadece son 1 ay içinde yaşananlar arkadaşlarım. Ankara’daki terörist saldırılar, Paris’te Charlie Hedbo’da yaşananlar, Belçika’da Brüksel Havalimanı’na yapılan saldırılar. Ve daha niceleri... Bir de, teröre karşı ülkemizin verdiği savaşta kaybettiğimiz tüm vatan evlatlarımızı düşününce içim daha da sızlıyor. Hele bir de Afrika, Orta Amerika ve Asya devletlerinin bazılarında yaşanan iç savaşları da düşününce daha bir kötü oluyor insan. Biz şu an bunları okurken belki birisi Dünya’nın bir başka köşesinde acı çekiyor veya ölüyor.”

Nagesh de bu konuda her iyi ve doğru insan gibi dertliydi. “Tüm dünyaya bir şeyler oldu sanki. 2001’den beridir sanki bir görünmeyen el satranç tahtasında taşları değiştiriyor. Oyun değişiyor. Afganistan, Irak, Lübnan, Suriye, Mısır, Libya, İran, Kafkasya hepsi son 15 yılında yaşanan talihsiz olaylar. Daha da

geriye gittiğimizde Avrupa'nın göbeğinde Yugoslavya'da neler oldu öyle? Nasıl böyle bir insanlık dramı gerçekleşti anlamak mümkün değil. Daha da geriye gittiğimizde ikinci dünya savaşı gördük ve insanlıktan çıktık. Benim ülkem Mahatma Gandhi olmasa bu gün kolonileşme prangasından kurtulamazdı. Bakın komşumuz Bangladeş ve Pakistan'a! Din ve mezhep savaşları onları da böldü, ayırdı. Bakın Latin Amerika'ya, Güney Asya'ya! Her yerde bir kavga, hır, gür ve savaş var.”

Arkadaşlarının da benzer hislerle kavrulduğunu görmek James'i etkilemişti. Yalnız olmadığını bilmekten dolayı kendini daha iyi hissetti.

“Sormadan edemiyorum...” diyerek sözüne devam etti. “Neler oluyor bu insanlara? Neler oluyor güzel Dünyamıza? Dünya neyimize yetmiyor da bunca kin, nefret, zulüm ve savaş ortaya çıkıyor? Binlerce yıllık insanlık geçmişimiz sonucu ürettiğimiz teknolojimize, sanatımıza, ilmimize ve bilimimize, felsefi ve inanç sistemlerimize rağmen neden bunca hır gür var? Üç kitaplı Peygamber'in anlattıkları yetmedi mi bizlere? Allah'ın mesajı yetmedi mi ruhlarımıza?”

Uzun bir nefes ile derin bir iç çektim. “Yetmediği kesin James.” Sanki aldığım nefes ile içimdeki sıkıntıyı dışarı atmak ister gibiydim. “Umarım bunlar iyi günlerimiz olmaz. Zira sanki görünmeyen bir el dünyada düzeni değiştiriyor. Kapitalizm artık yükselmekte olan daha bilinçli insanlık realitesini taşıyamıyor. Eskiden X-Y-Z diye kuşaklar mı vardı? Yeğenime bakıyorum ve onların bizlerden ne kadar farklı olduğunu görüyorum. Benim bir çocukken konuştuklarım ve düşündüklerimden çok ötedeler, bu

çok net. Dünya değişiyor arkadaşlar. Ne kapitalizm, ne sosyalizm, ne de mevcut düşünce sistemleri yükselmekte olan, gelişmekte olan insanların ihtiyaçlarını karşılamıyor. Bana göre kadim zamanlardan beridir bir tırtılın metamorfoz süreci sonucunda kelebek olması misali yeni bir insanlık neslinin hazırlıkları yapılıyor. Tüm planlar üstünde plan yapan Allah ve onun ruhsal düzeninin yeni bir düzene geçeceğine inanıyorum.”

“Dilerim öyle olur Ahmet. Dilerim öyle olur ve insanlık daha mutlu ve huzurlu günleri bulur. Dünya’da tüm insanlara yetecek imkânlar ve kaynaklar var. Sorun sistemdeki yanlışlıkta” diye düşüncelerini paylaştı Nagesh.

James’in açtığı konuya geri dönmek istiyordum ve şu ana kadar konuşulanlar o konuya bağlıysa konuşulanların bağlantısını anlamak niyetindeydim. “Peki, yeniden doğuşu bunlarla nasıl ilişkilendiriyorsun?”

“Eskiden beri düşünmüşümdür. Bazı zor zamanlarımda “neden benim başıma bunlar geliyor, diye düşünürdüm çok eskiden” dedi James. `Uzun zamandır bu soruyu sormuyorum kendime. Ancak birçok insanın bu soruyu kendilerine sorup kurban bilinciyle yaşadıklarına şahit oluyorum. şimdi ise farklı sorular soruyorum kendime.

Özellikle dünyada artan sıkıntı, zorluk ve kaos ortamına bakıp neden bunca masum insan ölüyor?

Neden masum ve saf çocuklar bu kargaşa ve savaşlarda ölüyor, yaralanıyor veya zulme uğruyor?

Neden adalet, medeniyet ve özgürlük konusunda önde olan ülkeler ve kurumlar diğerlerine el verip daha güzel bir dünya için çalışmıyorlar?

Neden bir bebek doğduğu an ölür de, bir başka insan 100 yıl yaşar?

Neden bir insan Hitler gibi dünyayı kıyımdan geçirerek zorbaca yaşarken ve var gücüyle uzun süre insanları ezmeye devam etmesine rağmen yıllarca ayakta kalırken, Polyanna gibi saf ve masum bir insan dünyanın başka bir yerinde tüm o masumiyetiyle ve saflığıyla acı ve ıstırap çekerek yaşar?

Neden bir insan Richie Rich çizgi film karakteri gibi tüm hayatı boyunca ultra zenginlik ve lüks içinde yaşarken dünyanın bir başka köşesinde başka bir insan sefalet ve açlık içinde zar zor yaşar, hatta sevdiklerini kaybeder?

Bunlar aykırı sorular gibi gelebilir ancak bu tür birbirine zıt ve aykırı soruları sormak aradaki gri alanları netleştirmek için çok iyi bir taktiktir. Uç noktadaki insanların durumlarını anlamaya çalışarak ben de kendimi, hayatı ve İlahi Düzen'i anlamaya çalışıyorum.”

James'in düşünce yapısından etkilenmiştim. “Bunlar çok doğru ve doğru sorular James. Doğru sorular olmasının ötesinde bunlar güçlü sorular da. Descartes'in o ünlü “**düşünüyorum, öyleyse varım**,” sözünün hakkını vermişsin bence. Ancak bu sözü biraz değiştirerek “soruyorum öyleyse varım diyorum ve seni sorulmayan soruları sorduğun için, aykırı soruları sorduğun için ve tüm bunlara cevaplar aradığın için kalben kutluyorum. Bizim topraklarımızda kadim bir söz vardır. “Aramakla bulunmaz, ancak bulanlar arayanlardır,” demiş Bayezid Bistami. O yüzden sorman

ve sormaya devam etmen arayışının ifadesi olarak çok güzel. Elbet arayışına cevap bulacaksın. Sen yeter ki sor kardeşim.”

Nagesh de kendi yorum yapmak isteyerek katkıda bulundu. “Viktor Frankl **“İnsanın Anlam Arayışı”** isimli o muhteşem kitabında bizlerin anlam arayan bireyler olduğumuzdan bahsediyor. Tüm bu anlam arayışı sayesinde hakikatlerin kapısı bizlere açılıyor.”

James’in bu sorular sonrasında vardığı ya da varmakta olduğu sentezi merak etmeye başlamıştım. “Peki, tüm bu sorular seni nereye götürdü?” diyerek bizleri tekrar konuya geri döndürmek istedim.

“Henüz aklım tam olarak net olmamakla birlikte yakın bir süreden beridir artık yeniden doğuş yani reenkarnasyon fikrine sıcak bakıyorum” dedi James. “Çünkü her şeyin muhteşem bir kusursuzlukla işlediği bu alemde, tüm kudreti, kuvveti ve görkemiyle Yüce Yaradan’ın adaletinden zerre dahi şüphe edilemez. O yüzden evrende mutlak bir adalet olduğuna ve Tanrı’nın bu adaleti tesis ettiğine eminim. Bu adalet belki bir insan yaşamında tecelli etmeyebilir, ancak mutlaka sonraki yaşamlarda tecelli edecektir. İlahi adalet düşüncesi beni tek bir yaşamımız olduğu konusunda şüpheye düşürüyor dostlarım.”

James birkaç saniye duraklayıp düşündü. Arkadaşları sözünü bitirmesi ve düşüncelerini toparlaması için söze gitmeyerek ona izin verdiler.

“Biraz önce sorumda bahsettiğim o doğdu an ölen bebeği düşünün. Tek bir yaşamı olsa ve yaşamının geri kalanını yaşayamayacaksa o zaman hatalarını nasıl düzeltecek? Hani sınavları az olan ileri düzeyli bir ruh olduğunu düşünsek bile, o

zaman yine neden bu yaşıyor diye soruyorum kendime? Neden bu acıya ve kedere izin verilsin ya da gerek olsun ki?"

James Hinduizm inancıyla yetiştiğinden yeniden doğuş inancına sahipti. Kendi fikirlerini ifade etmek istiyordu, ancak bir o kadar da iki arkadaşının düşünce ve inanç sistemlerine müdahale etmeyerek konuştuğundan emin olmak istiyordu. Zira İngiltere Anglo-sakson düşüncesinin hakim olduğu aklın hakimiyeti, bilimsel ve metodik düşünceyle hayatı yorumlayan bir anlayışa sahipti.

Nagesh'in ülkesi Hindistan ise hayata bütünsel ve ruhsal açıdan bakan 180 derece zıt bir düşünce sistemini temsil ediyordu.

Ahmet'in geldiği Türkiye ise coğrafi olarak batı ve doğuyu birleştiren köprü vazifesiyle bu iki düşünceye yakın olmasına karşın konu inanç olduğunda Şamanik ve Tasavvufi köklerinden dolayı Doğu düşüncesine daha yakındı.

"Bildiğiniz gibi ben bir Hindu'yum" diyerek fikirlerini paylaşmaya başladı Nagesh. "Benim inancıma göre reenkarnasyon vardır ve hayatın dharma ve karma ile birlikte en temel üç yasasından biridir. Dharma, karma ve reenkarnasyon."

"Uzak Doğu öğretisini biraz inceledim ancak daha fazlasını öğrenmek ve anlamak için seni dinlemek isterim" diyen James, Nagesh'i ilerlemesi için teşvik etti.

"Seve seve James. Aryanların Kuzey Hindistan'a yerleşmesiyle birlikte **Vedalar ve Upanişadlara** dayanan yeni bir inanç sistemi doğmuştu. Her ne kadar felsefenin tarihi yazan Batılı bilim insanlarına göre **Thales** ile buraya yakın olan Milet şehrinde başladığı anlatılsa da, 4 bin yıl önce Vedik inanç sistemi insan,

toplumsal yaşam, Dünya ve hayat, ilahi sistem ve düzen, kozmoloji ve Yaratıcı Güç konusunda sistematik bir yapı sunuyordu. Tüm bunlar Upanişadlar'da yer alıyor. Hindistan'ın İngiliz kolonisi zamanında tarihsel ve kültürel mirası Batı dünyasına taşınmaya başladı. Ancak Doğu öğretisinin dinsel bazlı olduğu için dogmalar ve kabuller içerdiğine kanaat eden Batılı bilim insanları sayesinde bugün Vedik öğreti veya Budizm bir felsefe değil bir inanç sistemi olarak adlandırılıyor.”

“Ben de seninle benzer düşünüyorum Nagesh” diye söze girdim. “Bahsettiğin gibi **Milet** buraya 45 dakika uzaklıkta. Keşke daha önce düşünüp oraya gidebilseydik ve yerinde görüp sohbet etseydik. Bir dahaki sefere inşallah seni oraya seve seve götürmek isterim. Vedik sistem bir yere kadar felsefi veya sistematik olup olmadığına dair tartışılabilir, ancak Budizm bence çok farklı. Özellikle “**Tripitaka**” adlı öğrencilerinin ölümünden sonra yazdığı **Buda**'nın öğretilerini anlatan eserde görülebileceği gibi nam-ı diğer **Guatama Siddharta** açıkça ayakları yere basan bir felsefe yapmış.”

“Senin sadece kendi aileden ve topraklarından miras aldığın inanç sistemini incelemekle kalmayıp tüm dünyadaki insanlık mirası olan inanç, bilim, felsefe, sanat ve edebiyatı büyük bir keşif isteği, merak ve öğrenme açlığıyla araştırmaya hayranım Ahmet.”

Nagesh, Ahmet ile telefon üstünden yaptıkları kısa konuşmalarda Vedik ve Budizm öğretisine Ahmet'in ne kadar hakim olduğunu ilk gördüğü 3 yıl önce hayran kalmıştı. Daha ilginç olanı ise Ahmet'in dünyanın farklı yerlerinden gelen insanlarla yaptığı konuşmalarda onların kültürlerine ve tarihlerine dair hatta inanç sistemlerine ilişkin her zaman konuşabilecek bir şey

bulmasıydı. Bunun birçok örneğini o haftaki toplantılarda görmüş, şahit olmuştu.

“İzin verirseniz bir mühendis olarak makrodan mikroya inerek anlatmak istiyorum” diyerek sözlerine devam etmek istedi Nagesh.

“Tabii ki bu daha iyi olur Nagesh. Zaten hepimiz mühendis olduğumuza göre deterministik aklımıza bu şekilde hitap etmen bizlerin daha kolay anlamasına sebep olur” diyerek Nagesh’i nükte ile onayladım.

3 kafadar, mühendislerin sebep-sonuç, indirgemeci, deneysel ve maddesel bakış açılarına dair bu espriye kahkahalarla gülüyorlardı. Gülüşmeleri Kuşadası’nın serinlemeye başlayan o ilkbahar akşamında henüz esmeye başlayan meltem ile birlikte dört bir yana dağılıyordu.

Nagesh sözlerine devam etti. “Bizim inancımıza göre Evren Brahma adını verdiğimiz sonsuz bir güç tarafından yaratılmıştır. Mutlak, her şeye kadir olan tek bir Yaratıcı güç vardır bize göre o da **Brahma**’dır. O’nun tüm tezahüratı olan evren ve evrensel hakikat ise **Brahman**’dır. Takdir edersiniz ki, bu sonsuzluğa biz beşer ve sonlu olanların ulaşabilmesi imkan dahilinde değildir. O yüzden beşer olan biz insanlar sadece ama sadece kendi kısıtlı algımız ölçüsünde sonsuz ve mutlak olan Brahma’yı algılayabiliriz.”

Nagesh’in verdiği iki nefeslik arayı kullanarak söze girdim. “Bu çok güzel bir bakış açısı Nagesh. Bu yüzden işte insan sadece arayabilir ve aramakla bulunmasa da sadece arayanlar bulabilirler. Sonsuz basamaklı bir tekamül merdivenindeyiz hepimiz. Yolculuk ise O’ndan gelip O’na gitmekte.”

“Tasavvuf ile Vedik felsefe arasında büyük benzerlikler var Ahmet kardeşim. Senin bu Sufi bakış açısından ne kadar benzer öğretiler oldukları belli. Biz insanın kendi kısıtları ile algılayabileceği Tanrı idealine “İşvara” deriz. İşvara, insan denen beşeriyatın idrak anlamında ulaşabileceği son nokta iken, her şeyin varlık sebebi Mutlak Yaratıcı Brahma sonsuz ve ulaşılamazdır. Öyle ki, biz sonsuz ve Mutlak Kudret sahibi Brahma’yı, Allah’ı, Tanrı’yı, Yehova’yı veyahut farklı inançlarda hangi isimle anılırsa anılsın Yüce Yaradan’ı, sonlu isim ve sıfatlarımızla tanımlamaya çalıştığımız an O’nun sonsuzluğunu sınırlarız.”

“Bu süper bir tanımlama oldu Nagesh. Tasavvuf ’ta bu yüzden Allah’ı beşer olan insanın bilemeyeceği söylenir. **Esmâ-ül Hüsna** adı verilen **99 isim**, O’nun biz beşer ve sonlu insanların tanımlamak için kullandığı Kur’an-ı Kerim’de tekrar eden erdemlerden türetilmiş ideal tanımlardır,” diyerek katkıda buldum.

“Platon’un İdeaları gibi mi?” diye araya girdi James.

James’in bu ilişkilendirilmeden gayet memnun olmuştum. “Aynen öyle James. Zaten İslamiyet’in doğuşu sonrası Arap Yarımadası ve Ortadoğu’da Şamanizm ile harmanlanmış bir Tasavvuf kültürü gelişti” diyerek anlatmaya başladım. “Endülüs yani İspanya’da ise İslamiyet ve Güney Fransa’da Katharlar ile Hermetik Kabalacıların etkileşimlerinden Sufizm doğdu. Her ikisi de İslam ezoterizminin farklı yorumlarıydı.

Özellikle antik Yunan felsefesinin mirasını taşıyan Helenistik felsefenin MS 4ncü yüzyılda İskenderiye Kütüphanesi’nin de yıkılmasıyla tarihin tozlu sayfalarında unutulmasıyla birlikte Farabi,

İbn-i Rüşd gidi Arap filozoflar sayesinde bu miras ortaya çıkana dek kimsenin bunlardan haberi yoktu. Özellikle Mısır'da kadim Hermetik felsefe, Neo-Platonizm, Antik Yunan felsefesi, antik Kalde öğretileri ve Büyük İskender'in Hindistan'ı fethi çabaları sonrası Batı'ya esintileri gelen Budizm M.Ö. 6'ncı ile M.S. 4'ncü yüzyıl arasında çok özel bir şekilde harmanlanmıştı. İslamiyet'in Mısır'a yayılışı ile birlikte bu antik bilgeliğe etkilenen Sufiler Endülüste ve Orta Doğu'da modern ve kadim tüm o ezoterik öğretileri yeniden harmanlayana dek kimse Platon'un İdealleri'nı bilmiyordu. Muhyiddin İbn-i Arabi gibi Sufi üstatlarının Anadolu ve Orta Doğu'ya yaptıkları ziyaretler ve Horasan erenlerinin Şamanik, Vedik ve İslam düşüncesini harmanlayarak Orta Doğu'da buluşmalarına dek Antik bilgeliğe öğretileri unutulmuştu.

Carl Sagan'ın 1000 yıllık karanlık çağ olarak anlattığı bu dönemde insanlar din, dogma ve taassup içinde hakikati arayıştan uzaklaşmışlardı. Uzun lafın kısası, Platon'un İdealleri ile Allah'ın isimler arasındaki benzerlik konusunda haklısın.

Çıkış noktası Allah olarak bizim İslamiyet'te tanımladığımız Yüce Yaradan'ı beşeri imkanlarımız dahilinde anlamlandırmak ve anlamak gayretinden başkası değil. Hepsi beşeri olanın sonsuz ve ilahi olanı anlama ve anlamlandırma çabası. Allah bizim inancımıza göre bu isim ve sıfatlardan bile münezzehtir, ancak bir sonlu ve beşer olanlar ancak ve ancak O'nun zatını isim ve sıfatları vasıtasıyla anlayabiliriz.”

Uzun bir anlatım ile de olsa anlamamın yıllar sürdüğü Doğu ve Batı, kadim ve modern felsefe birlikteliğini birkaç dakikada anlatmayı başarmıştım. Hepsi kendi alanlarında dolu oldukları için anlatacak çok şeyleri vardı. Ancak Nagesh anlatımına devam etmek istiyordu.

“İşte bu yüzden bizler Brahman’ı yani Yüce Yaradan’ı anlayamayız. Anlayabileceğimiz kadarına da İşvara deriz” diye anlattıklarımı onaylarcasına söz aldı Nagesh. “İşin ilginç tarafı, herkes kendi algı ve bilinç seviyesine yani kendi kabına göre alabileceği için de herkesin İşvara algısı farklıdır.”

James şaşırmişti. “Yani yedi milyar insan varsa dünyamızda yedi milyar farklı Tanrı algısı mı vardır” diye sordu büyük bir şaşkınlıkla. Gözlerinin yuvarlarından çıkacak kadar açılmış olması hayretini aşikar ediyordu.

“Bize göre öyle James. Düşünsene bir kere. Bir resme bakmak ile görmek aynı mıdır?”

“Hayır, elbette” diye cevap verdi Nagesh. “Bir ressam baktığında farklı bir yorum katacak, bir hırsız baktığında farklı bir anlam katacaktır.”

“Bingo. İşte kilit ifadeyi söyledin.” Nagesh konuyu anlatmak istediği yere getirmiş olmanın mutluluğuyla “ANLAM. Her şey anlam üstüne kuruludur” diye sesini yükselterek coşkusunu dışa vurdu. “Her birimiz bu dünyada biricik ve eşsiz ruhları. Varlık sebebimiz Yüce Yaradan’ın beden denen bu misafirhanede ruhlarımızı olgunlaştırmak ve Yüce Yaradan’a geri dönebilmektir.”

“Demek istediğini anlıyorum sanırım. Modern psikoloji de insanın anlam arayan bir varlık olduğunu ve 7’den 70’e yaşamımızı ilk 7 yaş döneminde kazandığımız zihin haritamızın oluşturduğunu söylüyor. Bu zihin haritası aslında bir nevi standart davranış kalıplarımız. Gurdjieff’in tanımıyla bir otomat gibi hayatın getirdiklerine düşünmeden, cüz’i irademizi kullanmadan tepki veriyoruz” dedi James.

Bir anda elimi önümüzdeki tik ağacından yapılmış masaya üç kere vurdum. Nagesh ve James bir anda irkilerek bana bakıyorlardı ne yaptığımı anlayama gayret ederek.

“Neden böyle yaptın?” diye hemen sormak gereğini hissetti Nagesh.

“İnsanın durumunu çok güzel anlatıyor da ondan.”

Nagesh ve James cevap alamadıkları için hala şakın şaşkın bakıyorlardı.

“Etki masaya vurmak iken, tepki ise masadan gelen ses. Masa cüzi iradesi olmadığı için gelen etkiye hemen ses ile tepki veriyor. İnsanlar da böyle değiller mi? Kendilerine bahşedilen o seçim hakkını, cüz’i iradelerini geçmiş davranış kalıpları, arzu, istek, şehvet, dogma, taassup ve cehalet içinde düşünmeden bir otomat, bir robot gibi programlanmış bir şekilde tepki vererek kullanıyorlar.”

“Ağzına sağlık. Ne güzel bir örnek oldu bu. Sen bir ara bir derviş hikayesi anlatırdın. Onu tekrar anlatır mısın?” diye sordu James.

“Konuyu dağıtmak istemem ama hemen kısaca anlatayım. Zira konuya çok uyuyor.”

“Sen anlat. Daha konuşacak konumuz ve zamanımız çok. Bugün sabaha kadar felsefe yapacağız. Uyumak isteyen uçakta uyusun” dedi Nagesh.

“Hay aklınla bin yaşa” diye Nagesh’in zamanı unutarak sohbet etme istediği teyit etti James. Çok uzun bir süreden sonra ilk defa yüz yüze birlikte olmak imkanına erişmişlerdi ve bu

derinlikte çok nadir gerçekleşebilecek bir sohbeti uykusuz kalmak pahasına sürdürmek, arkadaşlarının nadir bulunan bilgilerinden çölden susuz dönmüş bir Bedevi gibi feyz alarak içmek istiyordu.

“Peki, o zaman.” diye keyiflenerek ben de anlatmaya başladım.

“Bir derviş bir gün yolda yürümekte olan bir adam görmüş ve gitmiş adamın ensesine “şapp” diye vurmuş. Adam bir anda ne olduğunu anlamadan arkasına dönmüş. Hiç beklemediği bir anda gelen bu tokat ile gözlerinden öfkesi fıskırıyormuş aynı ağzından çıkan alevlerle ortalığı yakıp yakan bir ejderha gibi. Haykırarak öfkesini dışarı vurmuş ve geriye dönmüş. Karşısında ensesine biraz önce vuran o derviş görürce “kimdir?, “nedir?, “neden yapmıştır?”, “bir hata var mıdır, yok mudur?” diye bakmadan tekme tokat adama dalmış.

Bizim derviş bir başka gün bir aşka adama arkadan yaklaşmış ve sokakta yürürken ensesine tokat atmış. Bu adam daha farklı bir insanmış, ancak insan olmanın doğal bir sonucu olarak arkasını dönmüş. Beklenmedik bir anda gelen ve acıtan bu tokattan dolayı öfkelenmiş, ancak ne oluyor diye de merak etmiş. Arkasına hızla ve öfkeyle döndüğünde karşısında temiz yüzlü, nur saçan bir ileri yaşta derviş görürce vurmak üzere kaldırdığı elini indirmiş, ağzından dökülmekte olan küfürleri yutmuş ve “Fesuphanallah” diyerek yoluna devam etmiş.

Aynı olayı bizim derviş bir sonraki gün bir başka adama da yapmış. Ensesine tokadı yiyen adam, arkasına bakmış. Tokat yediği için içinde bir öfke kıvılcımı yokmuş. Hiçbir olumsuz duyguya sahip olmadan bizim dervişe sadece “kim vurdu, ne

oldu?” merakından ötürü bakan bu adam, dervişe bakmış ve sonra da yoluna devam etmiş.

Bizim derviş yine aynı şeyi bir başka adamda denemiş. Gitmiş “çattt” diye adamın açık ensesine tokadı patlatmış. Hem de ne tokat. Ense hemen kıpkırmızı oluvermiş. Ancak bu adam sıradan bir insan değilmiş. Hz. İnsan da diyebileceğimiz Allah’ın bir velisiymiş ve ensesine yediği tokada bile bakmadan yoluna devam etmiş.”

James bu hikayeyi dinlerken kahkahaları ardı ardına patlatıyordu. Hikaye bitince sormadan duramadı. “Son adam bir tane tepki bile göstermemiş mi Ahmet? Nasıl adam bu? Teflon tava olsa tepki verir en azından.”

“Bu Allah dostu insan hiçbir tepki vermemiş James. Hem de hiç.”

“Neden peki?” “Çünkü bu alemde her şeyin O’ndan geldiğini biliyormuş. Yapan yaptırının, her tür araçlarla ve vesilelerle bize konuşanın, bize ulaşanın O olduğunu biliyormuş. Baktığı her yerde O’nu ve tecellilerini görüyormuş. Bir insan baktığı her yerde O’nu görüyorsa, her fikri O’ysa, her karşılaştığı insana O’nun huzurundaymış gibi davranıyorsa, o zaman kime neye kızacaksın ki? Her kızdığın, eleştirdiğin, kınadığın, suçladığın kişi, varlık veya olay O ve O’ndan ise kime ne kızacaksın? Kimi eleştireceksin? Kimi suçlayacaksın?”

James dinliyordu ama tepki vermekte zorlanıyordu. “Benim determinist zihnim bunu anlamakta zorlanıyor. Lütfen bana bir ara verin dostlar” diyerek hazmetmek için zamana ihtiyaç duyduğuna işaret etti. “Bu Doğu felsefesindeki bakış açısı ve düşünce zenginliğine hayranım dostlar. Keşke herkes bu şekilde bakabilse.

Dünya’da savaş ve mücadeleler olmazdı” diye bu derin felsefe, bakış açısı ve yaşam tarzı önünde şapka çıkardı James.

“İnşallah bir gün o da olacak. Altın Çağ ile hepsi olacak. Ancak daha zamanımız var” diye araya girdi Nagesh. Ahmet’in anlattıkları anlatmak istediklerine çok güzel bir zemin hazırlamıştı ve bu durumu kullanarak anlatımına devam etmek istiyordu.

“Ahmet’in anlattığı hikayedeki bu dört adamın hepsi de insandı” dedi Nagesh. “Aynı hamurdan işlenmiş insanlar. Peki, onları farklı kılan neydi? Kişilik ve karakterleri. Kişilik ve karakter ise bilinç ve egodan oluşuyor. Biz **egoya** “**ahamkara**” diyoruz. Hint felsefesinde hayat guna, raja ve temas diye adlandırılan 3 evrensel gücün etkileşiminden oluşmuştur. **Prakriti** dediğimiz kainatın oluşumu 3 gunadandır. Taoizm’de **Yin-Yang** ve bunların denge hali olarak tanımlayabileceğimiz **Tama, Raja ve Sattwa** evrende zıtlıkların ahenkli dansını ve dinamik denge yasasını temsil eder.

Evren bize göre bu zıtlıkların dansından ibaret olan kozmik bir tiyatrodur. Evren bir illüzyondur. Her şey aslında O’dur. Bir aynayı yere atın ve ayna birçok parçaya ayrılınsın. Her parça hala aynadır ama daha küçük aynalardır. Hepsi güneşin ışığını yansıtır, ama kendi boyutları kadar yansıtır. Evrende gördüğümüz ve görmediğimiz her şey de Brahma’nın farklı yüzlerinden ve farklı mevcudatlarından başka bir şey değil. Her şey O’dur. O’ndan kendini ayrı sanmak ise illüzyondur. Bu illüzyon sayesinde insan Öz’ünden kopar. Zıtlıkların dansı ile Amerikalıların **VUCA** ile formülize ettiği **değişkenlik, belirsizlik, karmaşıklık ve bilinmezlik** içeren evrensel tiyatronun akışı meydana gelir.

Kendinizi bir okyanustaki gemi olarak düşünün. Hayat okyanustur ve bazen çalkantılı bazen de çarşaf gibi düzdür. Hayatın o savuruşları içinde bir o yöne bir bu yöne gidip gelen insan bir de egosu ve duygularıyla maddesel haz objelerinde oluşan bu gelip geçici, sanal dünyaya bağımlı olunca Matriks'in kölesi olur.”

“Oğlum sen resmen Matriks filmini anlatıyorsun?” diye çıkış yaptı James espriyle.

“Zaten o film kadim Hint felsefesinden Advaita Vedanta üstüne kurulu” diye cevap verdi Nagesh kendi kadim kültüründen gururla bahsederek.

“İnanmıyorum” diyordu James. “Baktığımız her şeyde bir anlam var demek. Biz de bilmeden dövüş filmi diye seyrettik geçtik yıllar önce.”

“Evreni yöneten **Dharma** adı verdiğimiz **İlahi Prensipler** vardır. Bu prensipler yine bir ilahi prensip olan **etki-tepki yasası** yani **karma** yasası ışığında iş görür. Zıtlıkların dansı üstüne kurulu bu evrende her şey kuantum teorisinin de artık söylediği gibi birbirine bağımlı ve iç içe ise bir kelebeğin kanat çırpışı evrenin bir başka yerinde bir fırtına koparabilir. Yani her şey etkileşim içindedir.”

“Şimdi de **Kaos Teorisinden** bahsediyorsun. Kadim Hint felsefesi kelebek etkisinden de mi bahsediyor?” James modern teorilerin kadim köklerini duyunca merakından dolayı coşuyordu.

“Sadece bir teori olarak anlatmıyor, her şeyin birbirine bağlı, iç içe olduğunu çünkü her şeyin Yüce Yaradan'ın parçaları olduğunu söylüyor. Ne iyi ne de kötü. Hepsine ihtiyaç var bu

alemdede. Zira zıtların biri olmasa teklik olur, o zaman da evren var olamaz. İşte böyle bir ortamda her şeyin birbirine olan bağları sebebiyle etkileşim içinde olmaması düşünülemez” dedi Nagesh.

“Dharma, karma ve reenarnasyon demiştin Nagesh. Hepsinin ve şimdiye dek konuştuğlarımızın reenarnasyon ile ilgisini anlatır mısın?” Konuyu tekrar reenarnasyona yani yeniden doğuma çekmek istiyordum. Zira Tasavvuf kökenlerim vasıtasıyla bahsettikleri türde bir reenarnasyona inanmıyordum. Çünkü Kur’an’da buna işaret eden ayetler yoktu.

Nagesh büyük bir keyifle cevap vermeye başlamıştı bile ben bunları düşünürken. “İnsanın varlık sebebi ölümsüz olan ruhunun beden kılıfındaki olgunlaşmasıdır bize göre. Yani, evrendeki tüm varlıklar O’nun farklı parçaları olarak var olmakla birlikte O’na dönmek için çabalarlar. Fiziksel alem evrendeki birçok boyuttan birisidir. Ve buradaki zıtlıklar ile verilen sınav her ruhun olgunlaşması için önemli.”

“Sistem düşüncesi gibi mi?” diye söze girdi James.

“Sistemler de eşiklerle çalışır ve o eşik aşıldıkça sistem kendi ilk seviyesine dönmek ister. Bu senin tama dediğın direnç kuvvetini anlatıyor gibi.”

“Haklısın James. Düşünsene acaba evrende sürtünme kuvveti olmasaydı ne olurdu? Eline kalem bile alamazdın. Direnç kuvvetleri olmasın gende de olmaz senin uygulayacağın zıt kuvvet de olmaz.”

“Çok güzel bir bakış açısı bu Nagesh. Çok sağol. Yeni bir şey öğrendim bak şimdi.”

“Sorun şu ki...” diye devam etti Nagesh. “İnsan tek bir hayatta ruhunu olgunlaştıracak deneyimleri kazanamaz. Hayatın olumu ve olumsuz tüm deneyimlerini kazanmadan, ruh kendini aşamaz, olgunlaşamaz. Ruhun her tür deneyime ihtiyacı var. Bir hayatında kral, bir hayatında fahişe, bir hayatında tüccar, bir hayatında savaşçı gibi birçok roller deneyimleyerek ruh binlerce yıl içinde olgunlaşır.”

“Neden böyle bir şeye ihtiyaç olsun ki?” diye sordu James. Ahmet ise dinliyordu. şu ana dek anlatılanların çoğu Tasavvuf bakış açısıyla örtüşüyordu ve Nagesh bitirdikten sonra konuşmaya özen gösteriyordu. Zira James’in de bunca sorusu varken konuyu dağıtmak yapmak istediği en son istediği şeydi.

“Biraz önce bahsettiğim gibi her şey ters evrim ile tek ve bütün olanın evrene dağılmaları ve sonra evrim ile bu dağılanların teklige dönmelerinden ibaret bir oyun. Teklikten çokluğa, çokluktan teklige bir döngü bu. şu an ki çokluğun amacı teklige ulaşmak ise ve hayatı bir sarkaç gibi düşünürsek, ruh sarkacın her iki yönündeki olumlu ve olumsuz deneyimleri elde etmeden merkezine dönemez. Bu evrensel etki tepki yasasının bir sonucudur. Her şey zıtlıkların dansı ve evreni yaratan ilk etkinin zıtlıkları döngüsel hale getirmesiyle bu karma yasası ışığında işler bize göre.”

“Sen resmen **Büyük Patlama ve Büyük Çöküş** döngüsünden bahsediyorsun” diye konuştum Nagesh’in anlattıklarını modern bilim ile bağdaştırmak gayretiyle.

“Kesinlikle. Bunun da ötesinde bizim inancımıza göre Brahma tek bir döngüde var olmanın ötesinde evrenin devamlı ve döngüsel yaratılış ve yıkılış süreçleri içindedir. **Brahma’nın**

Geceleri ve Gündüzleri diye adlandırılan bir sürece göre evren döngüsel olarak yaratılıp yıkılmaktadır.”

“İnanamıyorum Nagesh. Bir süredir bilim insanlarımız **Çoklu Evrenler Teorisi** ile bunu da konuşmaya başladılar. Belki de antik bilgelik öğretilerinde henüz anlamadığımız birçok bilgi vardır” dedi James.

Nagesh de benzer düşünüyordu. “Ben de buna inanıyorum. Hatta bunun da ötesinde ister Atlantis de, ister Mu de, ister başka bir şey de bizlerin insanlığın ilk soyu olmadığımıza inanıyorum.”

Uzun bir aradan sonra söze girdim. “Tibet’te Blavastky’nin ilk defa bahsettiği Dzyan Kitabı bizlerden önce 4 kök ırkın dünyada yaşadığından ve bizlerin 5’nci kök ırk olduğundan bahsediyor. Belki de böyledir, bilemem. Ama ilk olmadığımıza inanıyorum. Zira Antik Mısırlılar da Atlantis’e inanırdı. Mayalar ise Doğu’dan gelen beyaz tenli Tanrılara. Sümerler ise Annunaki dedikleri 12’nci gezegen varlıklarına. Daha fazlası da var. Ne olduğunu bilmiyoruz ama bir şeyler olmuş tarihte. Kur’an-ı Kerim de Ad kavmi gibi ırkların daha önce emirlere itaat etmeyip yıkıldıklarından bahsediyor. Tevrat ise Sodom ve Gomora’nın yıkılmalarını anlatıyor. Sümerlilerin Gılgamış Destanı ise Semavi Dinlerdeki Hz. Nuh’un tüm dünyayı saran büyük tufan ile yıkılan insan medeniyetinin tohumlarını yeniden atmasını anlatıyor. Konu tufan olduğunda Hintliler de, Mayalar da ve başka kültürler de bu fenomeni anlatıyor. İlginç olan ise bu hikayenin dünyanın dört bir yanında farklı isimler ve mekanlarda binlerce yıldır anlatılıyor olması. Ateş olmayan yerden duman çıkmaz. Tufan ile bir önceki insanlık medeniyeti ile bugün arasına sanki bir yepyeni sayfa açılmak istenir gibi bir perde çekilmiş. Kim bilir topraklar altında neler gizlidir?”

Nagesh tekrar söz almıştı. “Ben de dünyadaki ilk insanlık nesli olmadığımızı inananlardanım. Zira Aryan kökenlerimiz zaten buna işaret eder. Ancak artık biraz önce bahsettiğimiz o doğup ölen bebeğe bakalım biraz da,” diyerek tekrar sapsmış olan konuyu yeniden doğuşa geri getirmek istedi.

“Bu bebek bizim bakış açımıza göre o kadarcık kısa bir deneyimi bu yaşamında almak için var oldu. Ve o kısa ömrü neticesinde üzülen ve kederlenen anne, baba ve diğer aile üyelerinin karmalarını temizlemelerine hizmet ediyordu. Evrende her şey bir amaca hizmet eder bize göre. Bu bakış açısına göre Hitler gibi kötü ve zalim bir insan karanlık tarafa hizmet eden bir insandır ve geçmiş yaşamdaki kötülüklerinin diyetini ödüyordu. Diğer yandan bugün yaşayan bir bilge ise daha önceki hayatında yaptığı iyiliklerini bu hayatında yaşıyordu.”

“Bu bakış açısıyla diyorsun ki insan tek bir hayatta tüm deneyimleri kazanıp insanlık sınavını veremez” diye sorarak Nagesh’in anlattıklarını kendim için teyit etmek istedim.

“Aynen öyle Ahmet. **Samsara** dediğimiz bu yaşam-ölüm döngüsü ruhun maddesel yaşam planında deneyim kazanması için var.”

“Bunun bir sonu ya da çıkışı var mı peki?” diye sordu James. Espriyle de ekledi “Matriks’ten kaçışı mümkün mü üstat?”

“İniş varsa çıkış da var üstadım” diye cevap verdi aynı nükteyle Nagesh. “Bu da evrensel bir kanun olan dualitenin yani kutupsallığının bir tezahürü. Hindistan’da M.Ö. 6’ncı yy’da yaşamış Budizm’in kurucusu Siddharta Guatama yani Buda “acı nedir?” diye sorar ve çözümünü “Sekiz Aşamalı Asil Yol” ile verir. Buda kitap yazmamıştır ancak ölümünden 400 yıl sonra öğrencileri

tarafından öğretileri “Tripitaka” adlı kitapta toplanır. Bu kitabın altında “**Dhammapada**” adlı bölümde Buda 4 asil gerçekten bahseder.

- Acı vardır
- Acı neden vardır
- Acının yok edilebilirliği
- Çözüm için 8 Aşamalı Asil Yol

Buda “Sekiz Asil Yol”un izlenmesi ile kurtuluş, kalıcı mutluluğa, Nirvana’ya erişilebileceğini söylemiştir. Asil 8 Katlı Yol yol şunlardır...

- Doğru görüş
- Doğru amaç
- Doğru konuşmak
- Doğru davranmak
- Doğru yaşamak
- Doğru çaba
- Doğru dikkat
- Doğru konsantrasyon

Bu süreç ile Nirvana aşamasına ulaşan insan maddesel illüzyonu ve cehaleti aşar, ilahi hakikate varır. İşte o zaman da ruhu fiziksel varoluş planının sınavlarından muaf olur.”

“Peki, o ruhun sınavı biter mi?” James yeni gelen bilgilerle daha çok soru sormak istiyordu.

“Her şey Brahma’dan geldiğine göre tekamül O’na varana dek bitmez. Bu da sonsuz bir yolculuktur, sonsuz bir arayış çabasıdır. Bize göre Nirvana’ya varan ruhların Nirvana’da da sınavları devam eder.

Dört seviye nirvanadan bahsedebiliriz. 4’ncü ve en üst seviyeye varan bir ruh, bir ışık varlığı olarak bu dünyada yaşamayı seçip kendini istediği her yere ışınlayıp, maddeyi yoktan var edebilir. Bu seviye Spalding’in kitabında anlattığı Ölümsüz Üstat olmak seviyesidir. Yogi artık madde ve zamanın ötesindedir.”

Nagesh anlatırken özellikle Batı kültüründe yetişmiş James zorlanarak da olsa ilgiyle dinliyor, anlamaya çalışıyordu. Ben ise Doğu kültürüne yakın bir kültürden geldiğim ve Doğu Felsefesi ve ruhsallık üstüne uzun zamandır yaptığım çalışmalar neticesinde Nagesh’i kolay takip etmekle birlikte reenkarnasyona dair Nagesh’i önyargısız dinlediğimden emin olmak için pür dikkat dinliyordum. Zira herkesin kültürü ve inancı kendisine göreymiş ve kimseyi yargılamak, eleştirmek, kıyaslamak benim haddime değildi. Nasıl olabilirdi ki zaten? “Kusur görenindir” misali yargıladığım, suçladığım, eleştirdiğim, kınadığım, yargıladığım an Allah’ın tüm bu farklar ve farklılıklara izin vererek yaratmış olduğu ilahi bütünlükten uzaklaşır, kopardım.

Nagesh değerli sözlerine devam etti. “Bu aşamada bazı ruhlar tekamüllerine fiziksel varoluş planının ötesindeki daha üst seviyeli yani daha üst titreşim seviyesindeki planlarda devam eder. Bazıları ise **avatarlar** olarak dünyaya gelir. Bu avatarlar diğer tüm insanlar kurtulana dek kendi ruhsal tekamüllerini yakmayı göze alarak onları kurtarmak için dünyada açık şuurla görev yapan üst seviye vazifeli varlıklardır. Bu vazife çok büyük ve kutsaldır bize göre.”

“Anlattıklarını ilgiyle ve büyük bir keyif ile dinledim Nagesh. Minnettarım” diye minnetkar bir şekilde teşekkür etti James. Ahmet’e dönerek “peki sen neler düşünüyorsun Ahmet? Yaptığın yorumlardan ve Tasavvuf geçmişinden ve de birçok modern ve antik inanç, felsefe, ilim ve bilimini incelemelerinin ışığında sen ne düşünüyorsun? Sen neye inanıyorsun?”

“Kardeşlerim bugün benim için büyük bir mutluluk sizlerle konuşmak. Ne şanslıyız ki ilk defa yüz yüze buluşmamız vesilesiyle kendi bilgi birikimlerimizi paylaşarak birbirimizden öğreniyoruz. Bu tür bir muhabbeti hayat boyu yapmayan, yaşamında bir kere kendini ve hayatı sorgulamayanlar var.

Konuya geri dönersek, bazı düşüncelerimi paylaşmadan önce doğu ve batı düşünce sistemleri arasındaki bazı farklara ve farklılıklara değinmememe izin verin lütfen.”

Nagesh ve James’in sessizlikleri yeterli bir cevaptı. Anlatmaya devam ettim...

“Rönesans sonrası Antik Yunan kültürel ve fikri mirasını Arap filozoflarından ve kültürlerinden devralan Batı medeniyetleri, bilimin yeşermesi ile birlikte büyük bir ivme kazanmıştı. Pusula, barut ve matbaa ile başlayan bugüne göre basit ama o zamana göre büyük fark yaratan buluşlar bu medeniyetlere çok ciddi askeri ve ekonomik farklar getirdi. Dinsel dogmaların bilim ile yıkılması ile Allah’ın sistemi ve ilahi düzenini daha iyi anlamaya ve takdir etmeye başladık. Eski zamanlarda bilinmeyen Amerika, Avustralya, Afrika sahilleri gibi yeni diyarlar keşfedildi. Ve böylece başlayan kolonileşme dönemi ile zayıfın, cahilin ve geri kalmışın sömürüsü başladı.

Bu sömürü sadece milletlerarasında değil, aynı zamanda aynı millet içindeki toplumlarda da yaşandı. Özelikle 18nci yy'da endüstriyelleşme dönemiyle başlayan kapitalist ekonomik sistem, ocuk işçilerin ailelerinin rızasıyla acımasızca çalıştırılmasından tutun da, insanları açlık sınırında yaşamaya mahkum eden ücretlerin ödenmesi ve berbat koşullarda yaşamaya mecbur edilmesiyle farklı bir sömürü dönemini de yaşandı.”

James Batı düşüncesinden gelen bir insan olarak Rönesans ile birlikte ilerleyen bilimin kolonileşme gibi unsurlarla Anglo-sakson tarzı bir kibri ortaya çıkardığını ve bunun bugün dünyamızda var olan zengin-fakir, gelişmiş-gelişmemiş gibi ayırımına, güçlünün zayıfı sömürmesine yol açtığını düşünüyordu. Cro-Magnon adamından türeyen insanlık ona göre hl orman kanunları ile yaşamaktan öteye geçememişti. Tek farkımız yüksek teknoloji ve artan bilişsel yeteneklerdi. Bu konu üstüne endstriyelleşmenin başlangıcı olan İngiliz kültürüyle yetişmiş ve bu konuya kafa yormuş olan James, Ahmet'in anlatımına ek yapmak istiyordu.

“Hegel'in dediği gibi tarih, olayların diyalektik gelişiminden ibaret bence ve yaşanmışlıklardan, acılardan ğrenen Batı medeniyeti zamanla yükselen Hümanizma ile insanı merkeze alan bir yapıya geçtiler. Ancak bu sefer de BEN, merkezde kalınca benmerkezcilik ortaya ıktı. İndirgemeci, determinist, pragmatik, sol beyin yoğun bir düşünce tarzı ile güçlünün ayakta kaldığı bir sistem ortaya ıktı.”

“Benim aklımdan geçenleri bu kadar güzel benden önce söylemene çok sevindim James” dedim. “Bizde böyle durumlarda ne derler bilir misin?”

“Hayır, ama senden öğrenmek isterim.” “Kalp kalbe karşı derler.”

Nagesh, Ahmet’in şu ana dek batı felsefesi ve düşünce tarzına dair fikirlerine katılıyordu.

“Doğu medeniyetini nasıl yorumluyorsun?” diye sordu bana.

“Gelelim bir de Doğu medeniyetlerine...” diye bir nefes çekerek devam ettim.

“Eskilerin bir sözü vardır; “ışık doğudan yayılır.” Hiç düşündünüz mü “neden kadim İpek Yolu doğudan başlanmış” diye? Hint, Çin, Pers, Türk devlet ve imparatorlukları binlerce yıllık kadim geçmişlerinde birçok kültürel ve fikri miraslar bırakmışlar. Özellikle Carl Sagan’ın deyimiyle 1000 yıllık karanlık çağ diye tabir edebileceğimiz Orta Çağ’da Avrupa, Skolastik Felsefe’nin dogmatik yapısı altında kıvranırken, Anadolu’da ve Doğu’da “Rönesans öncesi Rönesans” dönemi yaşanıyor. Sezgisel ve bütünsel düşüncenin hakim olduğu Doğu medeniyetleri zamanla Batı’nın bilimde ilerlemeleri ve kolonileşme çabaları karşısında Doğu medeniyetleri eski güçlerini yitirdiler. Hatta bazen de kendi benlik ve tarihlerini unuttular. Bugüne geldiğimizde Dünya’yı aynı Helenistik Dönem’de olduğu gibi Anadolu’yu ve Orta Doğu’yu merkeze koyarak ikiye ayırırsak, Batı’da ve ekvatorun kuzeyinde kalan ülkelerin Dünya’nın diğer tarafından ekonomik ve bilimsel olarak daha ileride olduğunu görürüz. Son 50 yıldır bu dengeler Japonya, Kore, Çin ve Hindistan’ın global ekonomiye katılımları ile değişmeye başladı bile. Hatta Çin bugün Amerika’yı bile GSMH açısından ilk defa solladı; geleceğin dev ekonomisi olmaya aday gösteriliyor. Bu tür bir ayırım aslında insan beynini sol lob ve sağ

lob olarak bölmekten farklı değil. Dünyamızın da sağ ve sol lobu var sanki.”

“Dünya’yı da bir insan beyni gibi görerek sağ ve sol loblardan bahsetmek çok değişik bir bakış açısı. İlk defa bu tür bir yaklaşım görüyorum. Bu yaklaşımına göre dünyanın her iki lobu nasıl iş görüyor?” dedi şaşkınlıkla James.

“Peki James. Sol lob bilimsel düşünce, bireysellik ve akıl ile çok ilerideyken, sağ lob ise bütünsel düşünme, sezgiler, kolektivizmde çok daha ileride. İnsan beyni de aynen böyle çalışıyor zaten. Ne sol lob diğerine ne de sağ lob diğerine üstün. Nasıl insanın sağlıklı ve etkin çalışması için sağ ve sol lobuna ihtiyaç var ise, Dünya’nın da Batı düşüncesi ile temsil edilen sol ve Doğu düşüncesi ile temsil edilen sağ lobuna ihtiyacı var. Hepsi insandan çıkıyor elbet.”

“Her şeyin insan için olduğuna ve kendi yarattığımız şeylere obsese olduğumuzu düşünüyorum” diye fikrini beyan etti Nagesh.

“Haklısın Nagesh” diye Ahmet cevap verdi. “Sonlu ve kısıtlı beşeri imkanlarımızla sonsuz hakikati arayışımızda kendimizi, hayatı, Dünya’yı, evreni ve var oluşu anlamlandırmaya çalışıyoruz ve insanlık olarak o anki bilgi, beceri, ve idrak seviyemize göre bir anlam mekanizması kuruyoruz. Her medeniyet de kendi kabı kadar idrak edebiliyor.”

“Coğrafi olarak tarih boyunca her daim Doğu ile Batı’nın arasında köprü olan Anadolu nerede peki?”

Nagesh Ahmet’in dünyanın lobları sentezinden sonra bir köprü vazifesi gören Anadolu hakkındaki düşüncelerini merak ediyordu.

“Bu sorduğun soru beni bana sorduğun sorunun cevabına götürüyor aslında” diye uzun anlatımına başladım. Zira bu denli derin konuları sentezlemek kolay değildi.

“Benim inanç sistemim, doğal olarak kendi doğduğum ve büyüdüğüm topraklardaki İslam inancı ve Anadolu Tasavvufu üstüne şekillendi. Sonlunun sonsuzu arayışından bahsediyorsak bu yol çok uzun ve kolay değil. Ben de bu yola çıktığımda önce kendi topraklarımızdaki inanç ve felsefeleri inceledim. Daha sonra bana ergenlik zamanlarından beridir bana yakın gelen metafiziği, ruhsallığı ve sonrasında Doğu felsefelerini inceledim. Ancak yolum ezoterik felsefe ile karşılaştığımda anladım ki, o ana dek dışarıda olan arayışım, kendi içime dönmedikçe devam edemeyecekti. Kendi içime dönmesem boşa dönen tekerlek gibi Yunus Emre'nin dertli dolabına dönerdim. Ezoterik felsefenin de getirdikleri ışığında sonradan intikal ettiğim Batı Felsefesi bende yeni ışıklar açtı. Ancak iş yaşamında yaşadığım büyük zorlukların içinde yaşamımın tüm alanlarına sıçraması ile bildiğim tüm o bilgiler ve edinmekte olduğum beceriler ve erdemler, kaderin bir cilvesi olsa gerek o zamanki zorlu koşulları aşmama yetmedi. İşte o dönemde Tasavvuf ile karşılaştım. Tüm incelediğim o şeyleri Tasavvuf 'ta buldum.

İnanç, bilim ve felsefe bugün birleşmeye çalışıyor ama henüz yapamadılar, çünkü hepsi kendi alanlarının en geçerli şey olduğundan bahsediyor. Ancak insan akıl, beden ve ruhan oluşmuş bir varlık ise felsefe, bilim ve inanç da insanın üç farklı yönüne hitap ediyor. Sadece birine değil hepsine ihtiyacımız var. Felsefeciler felsefe lazım diyor. Ruhçular ise ruhçuluk yeterli diyor. Dindar insanlar ise sadece din derken, bilim insanları ise bilimden başkasına gerek yok diyor. Hayat bunca çok boyutlu ve zengin

iken, Allah her tür farka ve farklılığa izin veriyorken, insan akıl-beden-ruh üçlüsünden oluşuyorken, neden tek bir alana hapsedelim ki kendimizi? Tüm var oluş ve insan bütüncül bir yaklaşımla ele alınsa bence daha kolay olur. Bence hepsine ihtiyaç var. İnanç, felsefe, bilim, mistisizm, ruhsallık, metafizik... Hepsinin de yeri ayrı. Zaten bir zaman metafizik olan bilimin kanıtlar sunmasıyla birlikte eskiden metafizik olanlar fizik alanına girmiyor mu?

Senin sorunun cevabına gelirsek, ben eklektik olarak hakikati arıyor, bir bal arısı gibi dünya üstündeki tüm insanlık mirası ve hazinelerini inceleyerek kendi ruhumu olgunlaştırmaya çalışıyorum. Ancak dinim İslam'dır, temelim İslam inancı üstüne kurulu olan Anadolu Tasavvufu'dur. İslamiyet diğer tüm semavi dinleri kucaklıyor ve tamamlıyor. Tasavvuf ise Allah'tan korkmayı değil, O'nu sevmeyi, her şeyin O olduğunu tevhid ile anlatarak, tüm farkları ve farklılıkları ilahi Aşk ile bana birlemeyi öğreterek tüm bu incelediğim farklı ekolleri harmanlayarak bütün resmi görmeme yardımcı oluyor. Ancak bilmekten yapmaya geçmedikçe, nefes alır verir gibi bildiklerimi yapmadıkça ne öğrenecek boştur. O yüzden Hakikati Muhammediye'ye varıp Hz. İnsan olmak için yeri döşek göğü çadır eyleyip yaşamın her anında, dünyadaki her yerde O'na ulaşmak istiyorum."

İnsanın akıl, beden ve ruhtan oluşan bir varlık olması fikri James'i her daim heyecanlandıran bir düşünceydi. Tanrı suretinde yaratılmış olan bir varlığın dünyada bunca kötülüğe sebep olmasına bir türlü anlam veremiyordu. Bir mühendis olmasına karşın hayata holistik bir bakış açısına sahipti ve tek bir pencereden hayatı yorumlamak, anlamlandırmak ve sentezlemek ona göre değildi.

“Bugün modern psikolojinin de sorunu bu değil mi?” diye James söz aldı. “Psikanaliz, davranışçılık, bilişselcilik, varoluşçuluk hepsi benim kanalım doğru diyor. Hepsi akıl, beden ve ruh üçlüsüne farklı yaklaşmakla birlikte hala ruhu kabul etmiş değiller. Bir iki alan birleşerek daha bütüncül bir yaklaşım sergilemeye çabalasalar da henüz bütünsel bir yaklaşım yok. Zaten bilim de gelişen bilgi, beceri ve teknolojik yeteneklerimiz ile ruhu ve Yüce Yaradan’ı inkar eder bir hal almaya başladı. Bu bilimsel kibir bizi holistik yani bütünsel bir bakış açısı ile insanı ve insani sorunları ele almaktan alıkoyuyor.”

“Modern insanın sorunu da zaten indirgemeci, maddesel, deterministik bakması değil mi?” diye James’i teyit ettim. İnsanoğlunun suretlere takılı kalmasına, kendini unutmaya içerliyordum. “Neredeyse ruhu ve Allah’ı inkar eder hale geldik” diyerek sitemkar bir şekilde sözüne devam ettim. Gönlüm konuştuğu coşuyordu. Konuşmak istiyordum

“Ruhu kabul edemeden, Allah’ı kabul etmek mümkün mü? Hepimizin Tanrı inancı farklı isim ve anlamlarda olduğu için şu ana dek genellikle Yüce Yaradan ismini kullanmayı doğru buldum, ancak Allah demek bana daha anlamlı ve derin geliyor. Allah’ı kabul etmeden her şeyin O’ndan tecelli ettiğini, her şeyin O’nun tezahüratı olduğunu anlamak mümkün mü? Her şeyin O’ndan geldiğini ve O’na döneceğini kabul etmeden tüm yaradılmışı Yaradan’dan ötürü sevmek mümkün mü? Yani demek istediğim şudur. Benim o uzun süreli arayışımı, içindeki mutsuzluk ve ıstırapı dindiren tasavvuf oldu.”

O kadar uzun süredir konuşmuştum ki, bir anda durunca Nagesh ve James bir anda boşluğa düştüler. Ancak gözlerimden süzülen birkaç damla yaş görünce birkaç yıl önce

yaşadıklarımın bahsettiğim o zor zamanları hatırladığını anlayıp yanıma geldiler. Üç kafadar birbirimize sarılmıştık. Sevgi ve anlayışın hakim olduğu o birkaç dakika toparlanmama yetmişti. Ne güzel bir şeydi dostlarla birlikte olmak, cemali ve celali birlikte paylaşmak.

James konuyu dağıtmadan sohbeti devam ettirmek için sordu. “Bu ıstırap nasıl dindi peki? Şimdi yaşadıklarından o zamanların senin için çok zor olduğunu görebiliyorum. Tasavvuf ıstırabına nasıl derman oldu anlatır mısın?”

“Gerçekten zor zamanlardı James.” diye iç çektim bir an. “İnan kardeşim, velilik ile delilik arasında bir sınır varsa o sınıra yaklaştım. Haşa, veli filan değilim, bu da öyle biline.”

Geçmişte yaşadığım o zor anları hatırlayınca içimde kıpırdanan hayal kırıklığı ve öfkeyi tekrar orada az da olsa görmekten rahatsız olduğumu fark ettim o an. Hala içimde geçmiş tam olarak bırakamamanın ve affedememenin küçük de olsa hayal kırıklıkları vardı demek.

“O öyle ince bir sınır ki insanın bir bam teli kopsa aklında, tüm bu dünya bir anda anlamını yitiriverebilir. Her şey bir anda hiç olabilir. Nasıl mı yaptım? Yaptım diyemem, bana izin verildiği kadarıyla yerden elimden toprakla kalkmaya çabaladım. Yaptım desem, yapmamışımdır. Yapan yaptıran ben olmadığım için, yaptım demekten imtina ederim dostlarım. Tasavvuf sayesinde farkları ve farklılıkları Aşk ile birlemeyi öğrendim. Olanı olduğu gibi kabul etmeyi öğrendim. İnsanları oldukları gibi görmeyi ve kabul etmeyi öğrendim. Herkesin kendi bilgi, beceri ve deneyimleri ile öğrenilmiş davranış kalıplarıyla davrandıklarını ve tüm bu kalıpların ardında onların kaderi planlarının olduğunu fark ettim.

Tüm bu var oluşun iyi-kötü, güzel-çirkin, doğru-yanlış diye tanımlanamayacağını, var oluşun sadece kendi gibi yani nötr olduğunu ve bu nötr var oluşa anlam yükleyenin biz beşeri insanlar olduğumuzu, her insanın ise farklı geçmiş ve deneyimlerin esiri olarak öğrendikleri replikleri oynayarak, yaşamlarını bilinçsizce geçirdiklerini ve bu yüzden hayatın bir maskeli balo olduğunu gördüm, yaşadım.

“Öğrendim” demek istemiyorum, zira vardım desem, varmamamdandır. Öğrendim desem, öğrenmemiş olmamdandır. Bildim desem, bilmememdir. “Bilen konuşmaz, konuşan bilmez” der Sufiler.”

“Umarım bize de nasip olur böylesi bir anlayış” diye takdir dolu kelimeler sarf etti Nagesh.

“Neden öyle diyorsun ki Nagesh? Ben henüz hamım. Sen bende ne görüyorsan kendinde olduğu içindir. Sen bende kendini görüyorsun.”

Bazen kelimelere ve sohbete gerek olmazdı. İşte o an üç kafadar bir an için konuşmayı bıraktılar. Düşünüyorlardı. Tasavvuf aşkıyla henüz yeni coşmaya başlamıştım ve anlatmak istiyordum akan sular seller gibi.

“Yine senin o sevdiğin felsefi ve ruhsal konuları anlatırken üstüne gelen kanatlanmış kartal havası yüzüne vurdu. Anlat bakalım. Dinleyelim ne inciler dökülecek bu sefer...” diye James devam etmem için beni yüreklendirdi. Ben de kardeşlerimden aldığım izin ile başladım anlatmaya.

“Nagesh’in bahsettiklerini tekrar etmeyeceğim ancak Tasavvuf inancı İslam olmadan var olamaz. Bu yüzden biz İslam

Tasavvufu deriz. İslamiyet'te Allah evreni, tüm var oluşu, varlıkları ve olayları yoktan var edendir. Hinduizm'de "**AUM**" sesine denk gelen bir **Kün** emri ile evren, Allah tarafından yoktan var edilmiştir. Evrensel Yaradılış ise var olanın çoğalmasından çok bir **südur** yani taşmak halidir. Bilinmekliğini isteyen Allah, alemleri ve evreni yaratmıştır.

Tüm bu var oluş O'dur. Her şey O'ndan gelir ve O'na döner. Her şey O'nun farklı isim ve sıfatlar ile farklı tezahüratlarından başka bir şey değildir. Ancak evren Allah değildir, Allah da evren değildir. Bu bakış Spinoza'ya göredir ve buna Panteizm diyorlar. Ancak Tasavvuf Pan-enteist'tir yani bu bakış açısına göre evren Allah'ın sadece bir parçasıdır. Evren denen fenomen O'nun içindedir. Evren her ne kadar muazzam boyutlarda olsa da Allah'ın kudreti ve kuvveti sayesinde var edilmiştir ve O'nun bir parçasıdır. Evren Allah olmadan var olamaz ancak Allah tek başına var olan zorunlu varlıktır yani, Vacib'ul Vücut. Allah sonsuzdur, mutlak, Bir'dir, sonsuz Rahman ve Rahmet sahibidir. O'nu anlamak biz beşeriyatin idrak sınırlarının dışındadır. Bu yüzden bizler O'nu sadece isim ve sıfatlar vasıtasıyla anlarız. Bu da sanırım Hinduizm'de Brahma ile İşvara arasındaki farkın bir başka anlatımı."

Nagesh bu ilişkilendirmemi başını sağa ve sola sallayarak teyit ediyordu. "Bu alemde isim ve sıfatlar olmadan var oluşu ve varlıkları tanımlayamayız" diyerek sözlerime devam ettim. "Biraz önce bahsettiğim Allah'ın 99 ismi O'nu tanımlamak için kullandığımız Kur'an'da sık geçen isim ve sıfatlardan oluşan bir lügatten başkası değil. Bu ortak lügat sayesinde O'nu benzer şekillerde anlıyor ve anlatabiliyoruz. Elbette ki, kendi beşeri ve zihinsel sınırlarımız vasıtasıyla. Tasavvuf 'ta semboller ve

menkıbeler çok sık kullanılır dostlarım. Su hakikatin sembolüdür ki, hakikat dediğimiz şey sadece ama sadece Allah'ın hakikatidir.

Kadim bir sözü hatırlatmama izin verin lütfen. **“Gerçeği icad ederiz, hakikati keşfederiz.”** Yani evrende tek bir hakikat vardır ki o da Allah'ın hakikatidir ve sembolü de okyanustur.

Evrendeki her şey bugün modern bilimin de söylediği gibi $E=mc^2$ formülü ile maddeden enerjiye ve enerjiden maddeye dönüşüyor olduğuna göre evrende her şey ilk defa Yaradılış ile ortaya çıktıktan sonra tekrar yaratılmamıştır. Yaratılan her şey dönüşür ve değişir.

Big Bang ile bilimde anlatmaya gayret ettiğimiz Yaradılış, mutlak tevhidden önce zıtlıklara, sonra çokluğa ve çokluğun farklara geçişi diye kısaca özetlenebilir. Evreni hücrelerden oluşan hücreler çokluğu olarak tanımlarsak, her hücre farklı yapı ve özelliklere büründükçe Tasavvuf terimiyle “farklar alemi” ortaya çıkıyor. Ve bu farklar BİZ'in farkına varmayıp, “BEN, SADECE BEN” dedikçe AYRILIK oluyor. Ten kafesinde tekamül yolculuğu yapan Ruh, işte böylece “İlahi Öz”ünü ve yurdunu unutuyor. Dünyevi acı ve ıstırap ise, aynı sazlığından kopan neyin nazlı sesi gibi, bu özlemden dolayı. Ama hepsi ölümsüz ruhun tekamülü için”

Nagesh kadim bir Hint atasözü ile kendi inanç sistemi olan Hinduizm'den bir örnek vermek istedi. Tüm bu fiziksel ve coğrafi mesafelere rağmen dünyanın farklı köşesindeki iki farklı inanç sisteminin benzer şeyler söylemesi ne kadar ilginçti. “Ünlü kadim Hint destanı Mahabharata'nın bir kısmı olan Bhagavad Gita (Tanrı'nın Ezgisi)'da şöyle bir söz var... **“Bireysel BEN, maddi beden arabasındaki sürücüdür.”** Ruh, beden denilen ceset vasıtasıyla fiziksel alemde tekamül ediyor.”

“Bu söz çok etkiledi beni Nagesh. Paylaşımın için teşekkür ederim. Tekrar eder misin lütfen.” James tekrar dinlemek ve aklına bu güzel sözü not ettiğinden emin olmak istemişti.

“Tabii ki James. Bireysel BEN, maddi beden arabasındaki sürücüdür”. Nagesh söylerken bu sefer James bu sözü not almış, düşünmeye bile başlamıştı.

Sözlerime devam ediyordum. “Yaradılış süreci aslında bize hakikati arayış yoluna dair çıkış yolunu da veriyor. Yapmamız gereken şey, süreci tersten izlemek. Farklar aleminde önce kendi acizane halimizi ve ilahi kaynağımızdan gelen naçizane özümüzün farkına vararak, önce BEN’den BİZE ve sonra da SİZ’e geçerek insan farklılıkları bir edebiliyor. Tevhid hali, farklılıkların kabulü ve zıtlıkların BİR edilme halinden geçen bir psiko-ruhsal süreç bana göre.

Özetle, vahdetten kesrete ve sonra kesretten vahdete bir kozmik yolculuğun parçalarıyız. Kadim Vedik felsefede Brahma’nın Gecesi ve Gündüzleri ile anlatılana göre bu öyle büyük bir döngü ki, bazı bilim adamları da son zamanlarda “evrenin kalp atışları” dedikleri kaos-yaradılış döngüsü fikri ile bu döngüye işaret ediyorlar.

İşte Tasavvuf “damla”nın içinde bulunduğu “kabı” anlama sürecidir. Kabının diğer kaplar içindeki yerini görme sürecidir. Damlanın kaptan daha büyük olduğunu ve sadece kısıtlı bir süre için “kozmetik tiyatrosu”da verilen bir “görevi” (**swadharma**) icra için o kaptan olduğunu anlama sürecidir. Ve damlanın aslında bir zamanlar koptuğunu sandığı “okyanus”un ta kendisi olduğunu bilmesidir. Ve her ne kadar okyanusun bir parçası olsa da o an kabı içindeki kısıtlı imkanları sebebiyle henüz okyanus olmadığını

kabul ederek “haddini de bilmesi”dir, ki buna “fakrını ve aczini bilmek” diyor mutasavvıflar. Ve tüm bu süreçte damlanın kabının içindeyken bile, okyanus ile birleşmesidir. Sonu VUSLAT ile bitmesi niyaz edilen bir AŞK HİKAYESİ’dir Tasavvuf.”

O kadar uzun anlatmıştım ki arkadaşlarımla beni takip edip edemediklerinden emin değildim. Her ikisi de çok derin bilgi sahibi kişiler olmalarına karşın uzun anlatımların sıkıcı ve insanı kaybettirici olabileceğini biliyordum. Ted Talks bile bu yüzden konuşmaları 18 dakika ile sınırlıyordu.

“Brahma’nın geceleri ve gündüzleri anlatımıyla mistisizm ve astrofiziği harmanlayan çok güzel” diyerek James bu güzel yorumu takdir etti. Nagesh de kendi kültüründen örnekler vererek, onun inanç sistemine değer verdiğimi hissettirmemden hoşnuttu.

“Teşekkür ederim James. İnanç, bilim, felsefe aslında hepsi aynı menzile koşan farklı insanlar gibi. Hepsinin de amacı ve yönü aynı. Hepsi O’na çıkıyor, hepsi O’nu arıyor.”

Sözlerim Nagesh’i keyiflendirmişti. Düşünürken yüzünde çiçek açan tebessüm onu ele veriyordu. İnanç özgürlüğü ve her yolun aynı yere çıkıyor olması fikri ona göre modern insanın birbiriyle şu emanet dünya ve gelip geçici varlıkları için yapılan mücadelelerin panzehriydi.

“Peki, tasavvuf nasıl bir yol diye?” merakını gizleyemedi.

“Yirminci yüzyıl mutasavvıflarından Kenan Rifai’ye Tasavvuf nedir diye sormuşlar. “İncinmemek ve incitmemektir” diye yalın bir cevap vermiş. Zira Tasavvuf kişinin kendisine AYNA tutup, kendi içsel yolculuğunu yaparak kamil insan olma çabasında, inisiyatik süreçle başlayan, mertebeler halinde

ilerlenen bir denge yoludur. Yedi mertebede insanı nirvayana ulaştırmayı amaçlayan bir yoldur. Hatta nirvananın da ötesinde damlanın okyanusa tekrar geri dönmesi misali insanın Allah'a kavuşmasına vesile olmayı amaçlayan bir yoldur. Ne sadece esrimelere ve ilhamlara dayanan salt mana alemine yakın bir mistik ekoldür, ne de salt dinin şeriatına yakın kurallar bütünüdür. Hakk'tan alıp halka vermek ve halk içinde Hakk ile olmaktır. Yani, ne SIFIR'dır ne de BİR. Grinin tonlarına imkan tanır, ancak çapasını mutlak, Bir ve Bütün olan Allah'a atmıştır. Hem deterministtir, hem de değil. Felsefede rasyonalizm ile ortaya çıkan ve bugün modern bilimin parçala-böl-incele-birleştir yaklaşımı olan indirgemeciliğin tersine hayata, insana ve kainata bütünsel (holistik) bakar ve inceler. Hem akıl, hem de kalp der.”

Son cümlem James'te yeni bir ışık yakmıştı. “Batının akli ve Doğu'nun kalbi acaba ne zaman birleşecek?” diye sordu merakla.

“Son 150 yıldır bilimdeki gelişmeler artık mistisizmi, ruhsallık, ezoterizm ve hatta metafizikteki bilinmeyenleri bilir kıldıkça Doğu ile Batı yaklaşmaya başladı. Ancak özellikle Batı medeniyetleri tüm teknolojik imkanlar ve refahlarına rağmen büyük bir ruhsal açlık içindeler. Ruhsal bilgilere sahip Doğu kültürü ise globalleşen dünyada refahlarını tesis etme yarışından maddeselliğe yaklaşarak ruhsallıklarından uzaklaşıyorlar. Batı da Doğu da kendinde olmayanları arıyor. Ancak artık her ikisinin birleşme zamanı geldi. Altın Çağ yaklaşiyor arkadaşlar.”

James Nagesh'ten önce konuya girdi. “İzin verirseniz Doğu ile Batı kültür ve inanç sistemlerinin bizlere Altın Çağ'ı açan birbirlerine yaklaşma sürecine dair bazı şeyler anlatmak istiyorum.”

Nagesh ile başımızı sallayarak istediği gibi ilerlemesine dair onu teyit ettik. Her birimizde ne deryalar vardı ve bu gece artık hepsinin ortaya çıkma vaktiydi. Bu gece aşk şarabından içiyorduk ve hakikati arıyorduk.

“Tibet’e ilk ayak basanlardan bahsetmek istiyorum dostlarım.”

“Tibet mi?” diye heyecanla araya girdi Nagesh. Zira Hindistan ile Tibet coğrafi yakınlıkları sebebiyle her zaman yakın ilişki ve temasta olmuş, inanç sistemleri birbirini etkilemişti. Bir batılı olan James’in ağzından Uzak Doğu öğretisinin kalelerinden Tibet’i dinlemek Nagesh’te merak yaratmıştı.

“Evet dostlarım Tibet’ten bahsedeceğim. Tibet, dünyamızın akıldan kalbe geçiş süreci için bir anahtar” diye anlatımına devam etti James.

“Dünya’nın çatısı Himalayaların dağ krallığı Tibet... Ruhsallığın başkenti olarak görülen Tibet...”

Himalayaların engin yüksekliklerinde kurulu, kadim bilgeliğin diyarı efsanevi Tibet...

James Churchward’ın “Batık Kıta Mu” adlı kitabıyla ortaya atılan, Meksika’da Niven’in kazılarında pekişen Mu Uygarlığı’nın kadim öğretisinin kıtanın batmasından sonra Naakal rahipleri tarafından taşındığı yer olan Tibet...

M.S. 7’nci yüzyılda Budizm’e geçen Tibet...

İnsanların nasıl bir hayat yaşamaları gerektiğini öğreten ve ölümden sonra ruha rehberlik edecek kitap olan “Tibet’in Ölüler Kitabı”nın yazıldığı yer Tibet...`

“Neden peki Tibet?” diye bu sefer de ben söze girdi Nagesh.

“Tibet’e zamanında ilk ayak basanlar bir arayışa girmişlerdi. Batı Medeniyetinin Rönesans sonrası kolonileşme hareketiyle tüm dünyayı ve zenginlikleri kendi hakimiyetine almak istemesi sırasında istemeden Doğu ile Batı kültürleri birbirleriyle temas etmeye başladı. Doğu Batı’dan bilim öğrenirken, Batı da Doğu’dan ruhsallık ve mistisizmi öğrenmeye başladı. Özellikle Hindistan’daki kolonileşme hareketi Tibet’e de kapı açtı. Ancak Tibet dünyanın çatısında yer alan konumu sebebiyle en geç kapılarını Batı’ya açan ülke ve toplum oldu.”

İkna olmuştu Nagesh ve merakla dinlemeye devam ettik.

“Evet değerli dostlarım...” diye devam etti James. “Bugün Dalai Lama sayesinde daha da derinden tanıma imkanına sahip olduğumuz Tibet, büyük bir ruhsal mirasa ve derinliğe sahip. Hatta bana göre Dünya’nın en eski kültürel mirasına sahip 4 bölgesinden birisi. Diğer 3’ü bana göre Mısır (Hermetizm), Hindistan (Vedik öğretisi) ve Orta Asya (Şamanizm)...

İlginçtir ki, Tibet dünyanın en yüksek dağları ile çevrili yüksek bir yaylada bulunmasından dolayı 1950’lerdeki Çin işgaline dek dünyanın geri kalanından izole bir şekilde yaşamış. Belki de bu sömürgecilik dönemi ve endüstriyelleşme akımı ile insanlığın kendinden verdiği, değerlerin yozlaşmaya başladığı dönemde ruhsallığın son kalesi olarak kalmasını sağladı uzunca bir dönem. Hatta bu izole yaşantısı ve yabancıların ülkeye pek kabul edilmemesinden dolayı da “Yasak Tibet” diye de adlandırılmış. Fakat Tibet gizemlerle dolu, mistik bir ülkeydi. Özellikle Avrupa ülkelerinin sömürge dönemiyle birlikte Hindistan, Çin ve diğer

Uzak Doğu ülkelerine açılmalarıyla başlayan keşif heyecanı Tibet için de devam ediyordu. Coğrafi koşullar sebebiyle geç başlayan bu keşif yolculukları yabancıların kabul edilmemesinden ve yolculuk şartlarının az insanın dayanabileceği güçlüklerle sahip olmasından dolayı Hindistan'a göre daha geç gerçekleşti. Bu zorlu koşul ve engelleri aşmaya niyet eden az sayıdaki değerli keşif sayesinde Tibet'in kapıları aralandı. Gizemlerinden süzülen ışık, hakikati arayan gözleri mest etti. Doğa üstü güçlere sahip lamalar, mucizeler gösteren bilgiler, insanlığa rehberlik eden ölümsüz üstatlar gibi birçok hikaye de bu keşiflerle birlikte Batı'ya geldi.

Lowell Thomas diyor ki... "Himalayaların çatısındaki gizemli dağ krallığı, keşifler ve gezginler için bilinmeyene karşı büyük bir arzu yaratan, bir numaralı El Dorado (Güney Amerika'da İspanyolların aradığı söylentilerde dilden dile dolaşan altın şehir) olmuştur."

"Tibet'e ilk girenler kimlerdi?" diye hikayenin derinine inmek isteğiyle soru sordum.

"Teozofi Cemiyeti'nin kurucusu olan ve "Gizli Doktrin", "Peçesiz İsis" gibi ünlü kitapların yazarı olan Helena P. Blavatsky 1857'den itibaren Tibet'e gitmiş ve 7 yıl orada kalmış. İlk giden olduğu söyleniyor ama ne denli doğru bilmiyorum. Yolculuğu hakkında fazla detay bulunmasa da, Blavatsky'e göre ülkesine geri döndükten sonra yazdıkları, öğrettikleri Tibet'te "Mahatmalar", yani "Büyük Üstatlar" dan öğrendikleri üstüne kurulu.

James Churchward'ın hikayesi de ilginçtir. Zira Bir İngiliz subayı olan Albay James Churchward, macera ve merak tutkusuyla çok genç yaşlarında, 1883 yıllarında görevli olarak Hindistan'a ve Tibet'e gitti. Tibet'te manastırlarda araştırmaları

sırasında binlerce yıllık batık kıta Mu ile ilgili yazılı metinlerle karşılaştı. Yazıldıkları dili ona rahipler öğrettiler ve bu şekilde o da dünyaya kitaplarıyla Mu efsanesini yaydı.

Bir bilim insanı olan Baird T. Spalding, 1894'te bir araştırma gezisi ile Tibet'te "Ölümsüz Üstatlar" ile karşılaşmış ve birçok belge ile bunları belgelemeye çalışmış. Kendisiyle beraber geziye katılan diğer araştırmacılarla birlikte Spalding, 3 kitaptan oluşan "Ölümsüz Üstatların Yaşam ve Öğretisi" serisinde anlattığı o inanılmaz mucizelere tanıklık etmişler. İlginç olanı şu ki, bu ölümsüz üstatlar Spalding'e kendilerini bilhassa aşikar etmişler, çünkü dediklerine göre yirminci yüzyıl ile birlikte Dünya yeni bir çağa giriş yapacaktır ve insanlığın bu kadim bilgileri duyma zamanı gelmiştir. İlginçtir ki, ondokuzuncu yüzyıl başlarıyla beraber birçok Yoga üstadı, dövüş sanatı ustası sanki bir el onları yönlendiriyor gibi Batı'ya gitmiş veya göç etmiş ve kadim sanatları Batılılara tanıtmış ve öğretmişler. Bir şekilde Antik Yunan medeniyeti sonrası Mısır, İskenderiye'de filizlenen Helenistik Çağ'ın bir yirminci yüzyıl provası Doğu-Batı arasındaki bu etkileşimle başlamış...

Bir diğer kişi de Alexandra David-Neel'di. 1912 yılında 54 yaşında Tibet'e giden Alexandra David-Neel, başkent Lhasa'ya girebilen ilk batılıydı. Dalai Lama tarafından kabul edilen ilk yabancı oldu. Tibet'e giriş çok zor ve tehlikeli olduğundan bir dilenci kılığında ülkeye girmiş. Tibet'te geçirdiği 12 yıl boyunca önde gelen dini üniversitelerden birinin baş rahibinden eğitim aldı, Budizm araştırmaları üstüne akademik ünvan kazandı.

1917-1922 yılları arasında Tibet'e giriş yapan bir diğer kişi de Amerikalı bilim insanı W.Y. Evans-Wentz'ti. Alexandra David-

Neel gibi o da Tibet öğretilerinin anlaşılmasına ve yayılmasına yardımcı olmuş, mucizevi olaylara tanıklık etmiş.

1930'lu yıllarda Tibet'e giren kişi ise Theodore Illion'du. Almanya'da Tibet, Tibet kültürü ve oradaki mucizeler üstüne duyduğu hikayelerden etkilenerek kendi gözleriyle görmek istemiş ve yola çıkmış. Zor ve tehlikeli yolculuğunu ancak kılık değiştirerek tamamlamış ve kendisinden öncekilerin anlattığı mucizevi olaylara tanıklık etmiş.

Muhtemelen Blavatsky'nin öğrencilerinden olan Albay Bradford ise Tibet'e giden ve Peter Kelder'in "Tibet'in Gençlik Pınarı" adlı kitabına konu olan bir araştırmacı. 1930'larda Kelder'in bir İngiliz subayı olan Albay Bradford ile tanışması ve albayın hikayesi ilginçtir. Hatta o kadar ki, Robin Sharma'nın "Ferrarisini Satan Bilge" adlı best-seller kitabındaki Sivana Bilgeleri'nin öğrencisi olan kitabın kahramanı muhtemelen Albay Bradford'ın hikayesinden etkilenerek şekillendirildi.

Evet... Eminim daha fazla isim vardır, ancak amacım Tibet'e kapı açan bazı öncülerini ve hikayelerini kısaca aktarmaktır. Tibet ve mucizelerle dolu hikayeleri ilginçtir ve okuyanın kabına göre farklı anlamlar kazanacaktır. O yüzden kendinizin okumanızı ve kendinize göre yorumlamanızı tavsiye ederim."

"Müthiş bir anlatımdı" diyerek James'in tüm bu uzun anlatımını ve çabasını takdir etti Nagesh. "Mucizeler sadece inananlarındır" diye de katkıda bulundu. "Beynin her iki yarısının birbirleri olmadan doğru ve etkin çalışmasının mümkün olamayacağı gibi artık Doğu ile Batı kültürlerinin ve inanç sistemlerinin birbirlerinden feyz alarak birleşmelerinin zamanı

geldi. Bu bana göre aklımızın özgürlüğünü tesis edip sezgilerimiz ile dengelemeden mümkün değil.”

Konuyu tekrar ilk başladığımız noktaya getirmek istiyordum. Her zaman olduğu gibi konudan konuya atlamış, feyz alalım derken ilk başladığımız noktadan sapmıştık. Aklın özgürlüğü kavramı uzun zamandır düşündüğüm bir konuydu ve akıldan cevaba geçmenin akli geriye atıp atmadığı konusuna çok zaman harcamıştım. Aklın önderliğindeki sezgiler veyahut sezgilerin kanatlandığı akıl olarak tanımladığım akıl ve kalp birlikteliğinin önemine inanıyordum. Zira akla saplanan insan kendini ve ruhunu unutarak mutsuz oluyorken, sadece ruhsala kayan insan ise dünyadan izole oluyordu. Doğru yol bana göre Orta Yol'du yani denge.

“Sözde yeniden doğuşu konuşacaktık. Ama tüm bunları konuşmaktan ve paylaşmaktan büyük keyif aldım” diyerek konuyu ilk başladığımız yere getirmek istiyordu Nagesh. “Ben yeniden doğuşa inanıyorum, ancak Ahmet senden bunu cevabını alamadım.”

“Haklısın Nagesh. Eşimin de dediği gibi sevdiğim konuları konuşurken kendimi tüm o aşk içinde unutabiliyorum. Ben RUHUN ÖLÜMSÜZLÜĞÜ'ne inanıyorum. Diğer hepsi bir yorumdan ibaret. İslam'da yeniden doğuş yok. İlahiyatçı değilim ve onların dediklerine göre kutsal kitabımız buna işaret etmiyor. Bakara, Kaf, Necm, Hadid, Cin, Abese ve başka surelerde de yeniden dirilmeyle ilgili ayetler var ancak bunlar kıyametteki yeniden dirilmeye işaret ediyor. Hz. Mevlana'nın `mineraldim, bitkiydim, hayvandım, insan oldum` sözüne atıfta bulunarak yeniden doğuşun var olduğunu söyleyenler var. Birçok etkileşimde bulunduğum ruhsal derneklerde ise yeniden doğuş su götürmez

bir gerçek. Mistikler ve okltistler de yeniden doğuşu kabul ediyor. Tasavvufuların bir kısmı ise bizlerin 18 bin alemde tekamül ettiğimizi söylüyorlar ki, bana göre bu da farklı bir yeniden doğuş doktrini gibi. Yani, onlara göre ruh tüm tekamül sürecinde bu dünyada bir kere beden alıyor ve öncesinde ve sonrasında 18 bin alemde tekamül ediyor. Bu, ruhuların insanın sadece dünyaya değil evrendeki tüm galaksilerdeki yaşanılabilir gezegenlerde enkarne olduklarını sylemelerinden pek farklı değil. Zaten 18 bin alem de bir yorum çünkü Kur'an-ı Kerim'de böyle bir ifade yok. Bu Sufilerin bir yorumu.

Özetle bence yeniden doğuş olabilir, zira bedene bir ruhu bir kere sokan Allah ve O'nun ilahi düzeni başka seferler de bunu yapabilir. Bu yüzden olabilir, ancak bunu kanıtlamak ne mümkün.

Bu konunun gelip düğümlendiği yer her daim ilahi adalet olmuş. şükür ki, Allah'a ve O'nun sonsuz mutlak adaletine inancım tam. Kısacık ömrünü sefalet içinde yaşayan küçük bir çocuğun haline karşılık bir zalimin hayat boyu sürdüğü zenginlik ve ayrıcalık rasgele olmuyor. Her şeyin biz anlamasak dahi bir sebebi var mutlaka. Allah'ın adaleti biz beşeriyatın adaleti gibi şaşmaz. Bu yüzden yeniden doğum ruhun sonsuz yolculuğunda ilahi adaleti sağlamada mantıklı mekanizma olarak düşünülebilir. Ancak, bir taraftan da ilahi adaletin nasıl tecelli edeceğini bilemediğimizden dolayı yeniden doğum olmasa bile ilahi adaletin başka türlü sağlanacağına şüphem yok. Zira Allah'ın adaleti şaşmaz. Tek bildiğim ruhun ölümsüz olduğu, gerisi yorum. Aklımın özgürlüğünü koruyarak tüm kalbimle İslam dinine ve Allah'a inanıyor, Tasavvuf aşkı ile tüm varlığı ve var oluşu bir görüp, Aşk ile yaradılmışı Yaradan'dan ötürü sevip, hizmet etmeye gayret ediyor ve kutsal kitabımızın ve Hz. Peygamberin anlattıklarının satırlarda yazanın

ötesindeki batını anlamlarını anlamaya çabalıyorum. Bu noktada ise kimseyle din ve siyaset üstünde tartışmıyorum. Hele yeniden doğuş konusunda hiç. Zaten tartışsam ne fark eder. Önemli olan Allah inancı, ruhumuzun O'ndan geldiğine inanmak ve ruhu ölümsüz kabul edip bu hayatın ten kafesinde ruhun olgunlaşması süreci olarak kabul etmek.

Özetlemek gerekirse yeniden doğuş olabilir ve uzun bir süre bunu düşündüm de. Ancak yaşadığım hayattan ve andan başkası yok. Tek bildiğim bu. Bu yüzden sadece “ruhun ölümsüzlüğü” bence yeterli. Ruh ister tekrar yeryüzünde başka bir yaşam için beden alır, ister kainattaki başka yaşam olan bir gezegende bir başka bedene girer, ister başka boyutlarda bilmediğimiz türde bir yaşam sürer, ister üst boyutlarda görev yapar. Hepsi farklı inançların farklı yorumları. Müslümanı da, Hristiyanı da, Yahudiyi de, Hinduyu da, Aborjini de, hepsini kapsayan tek kavram “ruhun ölümsüzlüğü”. Yeter ki kişi Allah'a ve ruha inansınlar. Hepsi bu noktada birleşmiyor mu?”

Birkaç saniye durduktan sonra “açıkçası yeniden doğuş olsa ne olur olmasa ne olur, ya da ruh dünyada tek bir kere beden alıp diğer alemlerde tekamül etse ne olur? Tek bildiğim şu an, yani şimdi, bu hayatımda, bu andan bir başkasının benim için olmadığı. O yüzden anı, akışta ve Aşk ile yaşamaktan daha ötesi var mı? Adap, edep ve güzel ahlak ile iyi, doğru, güzel, faydalı ve adil bir hayat yaşayıp Allah rızası kazanmaktan başkası var mı?” diyerek kendimi teyit ettim.

Nagesh ve James ruhun ölümsüzlüğü yaklaşımına kafalarını sallayarak cevap veriyor ve belli ki bunu düşünüyorlardı o an. “Peki ya bir Ateist ile karşılaştığında ne oluyor Ahmet” diye sordu Nagesh.

“O da Allah’ın sevgili bir kulu ve bana göre O’nu bulamadığı için inanmamayı seçiyor. İnsan denen memeli, limbik sisteminden ve prefrontal korteksinden ötürü inanmadan yaşayamaz. Prefrontal korteks akıl ve mantık ile dünyayı anlamlandırmamızı ve araştırmamızı sağlarken, limbik sistem ise duygularımız ile dünyaya bağlanmamıza ev sahipliği yapıyor. (Beyindeki limbik sistem) Beşer olduğumuza ve her şeyi bilemeyeceğimize göre o zaman da bilmediğimiz, anlamadığımız şeylere bir anlam yüklememek gibi bir şansımız yok. İnsan var oldukça, bin yıl sonra bilimde çok daha ileride olsa bile sonsuz ve mutlak olan Allah’ın hakikatinin sadece küçük bir kısmını bilebileceği için her daim bir inanca sahip olacak. İnanç sistemi de bilinmeyen ve görünmeyenleri ona bilinir ve görünür kılacak kabullerden oluşacak. Ne şanslıyız ki, Peygamberler ve onlardan sonra gelen veliler ve nebiler vasıtasıyla bizlere Lehv-i Mahfuz bilgileri veriliyor. Ancak sorun şu ki, bu hakikat elçilerinin dediklerini ne kadar doğru anlıyor ve yaşayabiliyoruz. O yüzden kıt ve kısıtlı, beşeri idrakimiz sebebiyle her daim aynı inancı ve öğretiyi farklı algılayacak insanlar. Bazıları da ateistler gibi reddedecekler. Amacım olanı olduğu gibi kabul edip, Allah’a ve yarattıklarına razı olmak ise, o zaman bir Ateiste de kucak açmak lazım. Belki ona farklı düşünmesi için dokunmak bana vesile olur, kim bilir?”

Bu uzun kurgusal hikaye HAKİKATİ ARAYIŞ ve ölümsüz ruhumuzun dünyada ve fiziksel alemden öte boyutlardaki kozmik yolculuğunu anlatan 2017 yılında yayınlanan RUHUN KOZMİK YOLCULUĞU adlı kitabımın sadece tek bir paragrafı. 20 yılı aşan araştırmalarım ve onbinlerce saat emek verdiğim içsel çalışmalarım ile sentezlediğim bu çalışmamdan feyz almak istersen kitabıma ulaşabilirsin.

<https://www.kitapyurdu.com/kitap/ruhun-kozmik-yolculugu/445006.html>

<https://www.dr.com.tr/Kitap/Ruhun-Kozmik-Yolculugu/Edebiyat/Roman/Turkiye-Roman/urunno=0001737003001>

<https://www.amazon.com.tr/Ruhun-Kozmik-Yolculu%C4%9Fu-Kahraman%C4%B1n-kendisidir/dp/6058214882>